

Potpuna istina o koncesiji

U najnovijem izdanju **Prigorskog glasnika** kao reakcija na aktivnosti zelinskog SDP-a objavljen je prilično tendenciozan članak iz kojeg je vidljivo nekoliko činjenica.

Prva i najopasnija je da Gradom Sveti Ivan Zelina upravlja čovjek koji svjesno/ili nesvjesno pogrešno tumači zakone Republike Hrvatske. Još je opasnije što i građane uvjerava u ispravnost svojeg pogrešnog tumačenja zakona Republike Hrvatske. Druga prilično važna činjenica je da gradska vlast na čelu sa Hrvojem Košćecom napokon i sama priznala ono što ja osobno i vrh gradskog SDP-a tvrdimo već 3 godine.

Glavni urednik tog biltena politički povezanog s gradonačelnikom konstantno podvaljuju čiste neistine građanima Svetog Ivana Zeline.

Naime, vidjeli ste našu objavu odgovora gradonačelnika na vijećničko pitanje o koncesiji i studiji isplativosti gdje smo tražili konkretan odgovor ima li Grad studiju i koncesiju ili ne!? U spomenutom članku se autor poziva na zakone i zakonske akte pa Vam želim u detalje rastumačiti pravnu regulativu i zašto smo to pitanje uopće postavili.

Priča oko zainteresiranog investitora, najave otvorenja sezone kupanja, pa investicije izrade projekata, pristupne ceste i parkirališta ne drže vodu osim ako stvarno ne postoji investitor. Niti jedan investitor se sigurno ne bi upuštao u projekt bez koncesije na izvor, pošto je to zakonska obaveza.

UTUČENI MILIJUNI KUNA

Pravno uređenje voda i vodnog dobra sadržano je danas u Republici Hrvatskoj u nizu propisa, od Ustava, posebnih i općih zakona do podzakonskih propisa odnosno akata. Ono što nas zanima je koje su namjere gradonačelnika pošto je u projekt **Aquapark Zeline** utukao silne milijune naših novaca

koje su se po našoj procjeni već sada popele na vrtoglavih **20 milijuna kuna**.

Priča oko zainteresiranog investitora, najave otvorenja sezone kupanja, pa investicije izrade projekata, pristupne ceste i parkirališta ne drže vodu osim ako stvarno ne postoji investitor koji se ne bi upuštao u projekt bez koncesije na izvor pošto je to zakonska obaveza.

Cijela ova zavrzlama oko “koncesije ali i samog Aquaparka” dodiruje više zakona i podzakonskih akata.

Vodopravnu dozvolu navodno grad Sveti Ivan Zelina ima i prema tome koristi za potrebe sportskih terena. To je pohvalno i u to nismo sumnjali ali nas je interesirala informacija do koje smo došli jedino Vijećničkim pitanjem a da bi prosječan čitatelj razumio zašto nam je to bitno, u nastavku ovog teksta pojašnjavamo zakonsku regulativu.

Već spomenuti **Zakon o vodama regulira** jedan veći dio, **Zakon o koncesijama** navodi detalje kako se koncesije dodjeljuju a tu je još i **Zakon o vlasništvu**.

Zakon o vlasništvu sadrži opću odredbu prema kojoj “**tko god odlučuje o općim dobrima ili njima upravlja dužan je postupati kao dobar domaćin i odgovara za to**”. Zakon o vodama sadrži odredbe koje su najvećim dijelom zajedničke, a u nekim slučajevima različite ovisno o tome da li su vode opće namjene ili ne.

Zakon je, nadalje u čl. 87. odredio što se smatra “općom uporabom vode”. To je korištenje vode običnim načinom koji ne zahtijeva posebne naprave i ne isključuje druge od jednakog korištenja.

Konkretno opće korištenje voda obuhvaća:

1. zahvaćanje površinske i podzemne vode za: piće, kuhanje, grijanje, održavanje čistoće, sanitarne i druge potrebe

u kućanstvu, i to iz prvoga vodonosnoga sloja u aluvijalnom području, a u području krša sukladno vodopravnim uvjetima i

2. korištenje površinskih voda za kupanje, sport i rekreaciju i druge slične namjene.

(3) Opće korištenje voda ne obuhvaća korištenje voda za navodnjavanje neovisno o veličini površine koja se navodnjava.

To je jasno navedeno u članku 91. Zakona o vodama koji kaže da **“Za svako korištenje voda koje prelazi opseg općeg korištenja voda odnosno slobodnog korištenja voda potreban je ugovor o koncesiji ili vodopravna dozvola za korištenje voda, osim kad je ovim Zakonom drukčije uređeno.”**

Vodopravnu dozvolu navodno grad Sveti Ivan Zelina ima i prema tome koristi za potrebe sportskih terena. To je pohvalno i u to nismo sumnjali ali nas je interesirala informacija do koje smo došli jedino Vijećničkim pitanjem a da bi prosječan čitatelj razumio zašto nam je to bitno, u nastavku ovog teksta pojašnjavamo zakonsku regulativu.

UGOVORNI ODNOS A NE OBIČAN PAPIR

Koncesiju je Zakon o vodama regulirao u čl. 176. – 193. suglasno ovlaštenju i obvezi koja proizlazi iz Zakona o koncesijama (“Narodne novine”, broj 69/17, 107/20). Od podzakonskih akata spominjemo još i Uredbu o uvjetima i postupku za dodjelu koncesija na vodama i javnom vodnom dobru (“Narodne novine”, broj 99/96, 11/98 i 89/2010).

Koncesija je prema općoj definiciji tog pojma u najširem smislu, određeno odobrenje odnosno dopuštenje za obavljanje određenih gospodarskih i drugih aktivnosti.

No, da bi se uopće zatražila koncesija na izvor Topličica trebalo bi se zadovoljiti zakonske regule a to nam jasno govori već spomenuti Zakon o koncesijama.

Koncesijom se naziva akt kojim država (kao koncedent – davatelj koncesije) nekoj pravnoj ili fizičkoj osobi (koncesionar – korisnik koncesije) dodjeljuje pravo iskorištavanja prirodnog bogatstva, zemljišta ili drugog dobra, ili povjerava obavljanje određene djelatnosti od javnog značaja.

Prema odredbama čl. 176. Zakona o vodama koncesijom se stječe pravo korištenja voda i javnog vodnog dobra, odnosno pravo obavljanja gospodarskih i drugih djelatnosti na vodama i javnom vodnom dobru.

To je ugovorni odnos, a ne običan papir kao što ga prikazuju u tom tekstu Prigorskog glasnika.

U članku Prigorskog glasnika je komentiran Zakon o vodama s točno navedenim člankom 177. gdje je istaknuto da se pod koncesijskim korištenjem voda podrazumijeva samo konkretna potrošnja neovisno o tome koja se i uolikoj mjeri voda “troši” što daje jasno naslutiti da autor članka ili nije pročitao dotični zakon s razumijevanjem ili namjerno želi dovesti čitatelja u zabludu. Jedno i drugo je jako opasno.

Članak 177. Zakona o vodama glasi:

(1) Koncesija za korištenje voda potrebna je za:

1. korištenje vodne snage radi proizvodnje električne energije
2. zahvaćanje voda radi korištenja za tehnološke i slične potrebe u količini većoj od 10.000,00 m³ godišnje
3. zahvaćanje mineralnih i geotermalnih voda, osim u slučaju iz točke 4. ovoga stavka
4. zahvaćanje voda za ljudsku potrošnju, uključujući mineralne i geotermalne vode, osim voda isporučenih putem isporučitelja vodne usluge javne vodoopskrbe, radi stavljanja na tržište u izvornom obliku, osim u slučaju iz članka 102. stavka 1. ovoga Zakona, ili u prerađenom obliku, u bocama ili drugoj ambalaži i

5. eksploatacija pijeska i šljunka iz obnovljivih ležišta u području značajnom za vodni režim.

(2) Kada se koncesija iz stavka 1. ovoga članka ne može ostvariti bez prava građenja na javnom vodnom dobru, uz sklapanje ugovora o koncesiji sklapa se i ugovor o pravu građenja iz članka 18. ovoga Zakona.

(3) Pravo gospodarskog korištenja kopnenih voda radi obavljanja djelatnosti akvakulture ostvaruje se prema propisima o poljoprivrednom zemljištu.

Pojednostavljeno: 10 000 m³ je tehnološka voda koja se koristi u nekom obliku proizvodnje.

Ono što bi vlasnik Aquaparka trebao tražiti je pod točkom 3. Mineralne ili geotermalne vode.

No, da bi se uopće zatražila koncesija na izvor Topličica trebalo bi se zadovoljiti zakonske regule a to nam jasno govori već spomenuti Zakon o koncesijama. Zakon o koncesijama (NN 69/17, 107/20) koji je na snazi od 10.10.2020. I posebno nam je zanimljiv članak 14. Stavak 4.

Pod GLAVA II. – PRIPREMNE RADNJE ZA DAVANJE KONCESIJE

Članak 14. glasi:

(1) Pripremnim radnjama za davanje koncesije smatraju se sve aktivnosti koje se provode radi davanja koncesije, a prethode početku postupka davanja koncesije.

(2) Pripremne radnje provodi davatelj koncesije u skladu s ovim Zakonom, posebnim zakonom, propisima kojim se uređuje javna nabava te ostalim propisima ovisno o vrsti i predmetu koncesije.

(3) Pripremnim radnjama smatraju se osobito:

1. imenovanje stručnog povjerenstva za koncesiju

2. izrada studije opravdanosti davanja koncesije ili analize davanja koncesije
3. procjena vrijednosti koncesije te
4. izrada dokumentacije za nadmetanje.

(4) Davatelj koncesije neće započeti postupak davanja koncesije ako u vezi s predmetom koncesije teku upravni ili sudski postupci ili ako postoje neriješeni imovinskopравни odnosi koji se tiču predmeta koncesije.

(5) Iznimno od stavka 4. ovoga članka, davatelj koncesije može započeti postupak davanja koncesije ako, s obzirom na okolnosti slučaja, ocjeni da postupci potraživanja trećih osoba koja polažu pravo na predmet koncesije ne mogu ili neće utjecati na ostvarenje prava iz koncesije.

(6) Iznimno od stavka 3. točaka 2. i 3. ovoga članka, kod koncesije za eksploataciju mineralnih sirovina kojoj prethodi istraživanje pripremne radnje provode se u skladu s odredbama posebnog zakona.

(7) Sukladno stavku 6. ovoga članka, davatelj koncesije po završetku istraživanja mineralnih sirovina izrađuje studiju opravdanosti davanja koncesije i procjenu vrijednosti koncesije u skladu s odredbama ovoga Zakona.

Postavlja se pitanje, jesu li moguće zadovoljiti sve točke ovog članka Zakona o koncesijama s obzirom na postojeću situaciju i lokaciju samog izvora Topličica.

Prema tome, gospodin Hrvoje Košćec priznao da nema investitora, a koncesija mu ne treba jedino ako bi se odlučio da na teret gradskog proračuna krene u tu suludu investiciju i odvede Grad u bankrot. To je bio cilj našeg pitanja.

Ali niti to nije sve. Iz članka kojeg je objavio **Prigorski glasnik** vidljivo je da se oni pozivaju na Zakon o vodama i članak 178. a on za prosječnog čitatelja koji vjeruje svojem

gradonačelniku nebitan, stoga smo mi ga ovdje prenijeli.

Kada koncesija za gospodarsko korištenje voda nije potrebna regulirana je člankom 178. Zakona o vodama:

(1) Koncesije iz članka 177. stavka 1. ovoga Zakona nisu potrebne:

1. Republici Hrvatskoj, jedinicama lokalne i područne (regionalne) samouprave niti pravnim osobama kojima su Republika Hrvatska, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave jedini udjeličar, dioničar ili osnivač s isključivim pravom odlučivanja
2. za zahvaćanje voda iz članka 102. ovoga Zakona i
3. za korištenje kopnenih voda radi obavljanja djelatnosti akvakulture.

(2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka, koncesija iz članka 177. stavka 1. točke 1. ovoga Zakona potrebna je pravnim osobama kojima je Republika Hrvatska, jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave jedini udjeličar, dioničar ili osnivač s isključivim pravom odlučivanja.

Prema tome, gospodin Hrvoje Košćec priznao da nema investitora, a koncesija mu ne treba jedino ako bi se odlučio da na teret gradskog proračuna krene u tu suludu investiciju i odvede Grad u bankrot.

INVESTITORA NEMA, NITI IH JE IKAD BILO

Znači da zaključimo: prema navodima iz članka objavljenog u Prigorskom glasniku Grad je ishodio vodopravnu dozvolu za crpljenje vode iz izvorišta Topličica za tehnološke potrebe sportskih terena. Koncesiju za crpilište moraju ishoditi ako će se pojaviti investitor. Građani napokon znaju da investitor ne postoji pošto Grad nije pokrenuo proces dobivanja Koncesije jer to nije proces od danas do sutra nego je u ovom članku u potpunosti obrađen. Jako je opasno što gradonačelnik paušalno iščitava i tumači zakone RH kako bi njihove nazive koristio u svoje PR svrhe.

Još jedna je stvar vidljiva iz reakcije gradonačelnika i njegovih medijskih priljepaka. Zelinski SDP je na dobrom putu da u potpunosti razotkrije obmanu zvanu Aquapark Zelina. Košćec se godinama već razbacuje pojmom “**investitori**” kad god treba opravdati sulude i megalomanske financijske stavke gradskog proračuna.